

СВЯТИЙ

КУПИТИ

У дитинстві Еліас на власному досвіді дізнався, що трапляється, якщо не вірити в давні байки. Його батько був рибалкою і загинув, бо не вірив у прикмети, а сам Еліас дивом вижив у смертоносному штормі.

«Найщасливіший байстрюк», він виріс дуже побожним, з глибокою пошаною до священного моря і його мінливої прихильності. За кілька днів юнак отримає все, про що мріяв його батько: власний корабель, команду й торговельну ліцензію. Але на його шляху опинилася таємнича добувачка з Безіменного моря. Що сильніше Еліаса тягне до неї, то більше він віддаляється від того, над чим працював останні роки. Юнак мусить обирати, що для нього важливіше: кохання дівчини, яка може змінити їхній мінливий світ, чи переконання, які принесли йому прізвисько, відоме всім, — Сент. Святий.

Книга «Святий» — це фентезі, що є приквелом ділогії The World of the Narrows: історій [«Поміж Злодіїв»](#) і [«Однойменні»](#). Американська письменниця Едрієнн Янг розкриває таємниче минуле батьків Фейбл і дозволяє насолодитися романтикою морських пригод — саме тією, що несе небезпеку з кожним подихом вітру й зачаровує далекими берегами. Мисткиня розповість про велич мрії та гіркоту втрати, про силу кохання й важливість боротьби за любов, пекучу, як сіль на рані, й бажану, немов коштовність. Рейтинги 4,6 на Amazon і 4,2 на Goodreads із понад 12, 1 тис. оцінок. Книга від авторки бестселерів за версіями The New York Times, USA Today та Indie list. Young Adult роман, що змінить думку про батька Фейбл

В очах загадкового чоловіка переливається морська синь, горять непереборні амбіції та рішучість... Це легендарний капітан Сент, або ж Святий, якого публіка, ймовірно, ненавиділа, читаючи двокнижжя про Фейбл.

Так, це він покинув доньку на острові й змусив виживати серед підозрілого контингенту. І він причетний до того, що сталося з матір'ю Фейбл. Але якщо зазирнути під палітурку книги Saint, то можна зрозуміти його вчинки...

У приквелі авторка веде читачів стежками юності Сента. Колись його звали Еліас, і юнак на власні очі побачив, що відбувається, коли нехтувати морськими повір'ями. Після загибелі занадто скептичного батька Еліас починає дослухатися моря й молитися на нього, дотримуючись кожного забобону. Сенсом свого життя він бачить отримання офіційної ліцензії від Гільдії та узаконення Звуження, щоб поставити його на рівні з іншими містами

Безіменного моря. Але все змінює зустріч з Ізольдою — юною дівчиною з Бастіана, яка мріє вийти з-під тиранії могутньої матері — торговиці дорогоцінним камінням, Холланд. Закохані тікають разом, щоб почати нове життя... Літературний скарб для тих, кого манить горизонт

Книгою «Святий» Едрієнн Янґ поглиблює світ Звуження та дозволяє подивитися з нового боку на доволі суперечливого героя. Письменниця надзвичайно реалістично змальовує побут морських торговців і детально окреслює будні корабельного життя. Авторка витончено вплітає у текст термінологію штурманів, забезпечуючи читачам інтуїтивне розуміння використаної лексики.

Купити «Святий» — це знайти омріяний «морський скарб», що стане перлиною на полицях шанувальників світу Звуження та для нових читачів.

Ця книжка є художнім твором. Усі імена, персонажу, товариства та події, зображені в цьому романі, вигадані чи згадуються у вигаданому контексті.

*Крістін — першій людині,
котрій я довірила плоти своєї уяви. Це тобі.*

Джоне Бі!

Пролог. Ізольда

На вулиці Форсайт видніли сині двері, над ними висів чорний ліхтар.

А за ними стояв чоловік, який міг допомогти мені зникнути.

Я йшла вгору провулком, проводячи рукою по шерехатій цегляній стіні, а стукіт підборів розрізав ніч, мов лезо. Дощ скрапував із дахів, стікав одинарним віконним шклом, дамаський шовк мого вбрання поважчав, насотавшись вологою.

Заплутаний клубок провулків і вулиць Північного району розгортався в мокрі закамарки міста, яке щойно пережило шторм. Цей лабіринт мені не знайомий. Бастіан — моє рідне місто, але в Північному районі я ще ніколи не бувала, навіть із батьком. Такій дівчині, як я, воно й не треба. Я ж донька комерсантки, яка кожнісінького дня намагалася догодити матері, — хай навіть ту маленьку себе я вже залишила, мов оболонку, у будинку «Азимут». Але не існує зради, подібної до тієї, яку ношу в кишені. Тепер я не хто інша, як зрадниця.

«Сині двері. Чорний ліхтар», — прошепотіла я сама до себе. Ковзнула поглядом по будівлях, примружилася, намагаючись розгледіти в темряві їхні форми та кольори. Капітана судна «Легкодухий» я багато разів бачила в матиному будинку та на її кораблях, але він тримався подалі від мене, як і більшість її торговців. Ніхто не хотів торкатися полум'я, що палало в маминих долонях. Вона оберігала свої скарби.

Але капітан був батьковим товаришем. Тож, коли я затигнула його за тюлеві завіси, що прикрашали святковий бенкет при свічках, і прошепотіла, що мені потрібно покинути місто, він підказав, як саме. Я ледве розрізнила його глухий голос серед гучної музики, так що тепер перепитую сама себе, чи правильно тоді розчула.

«Північний район. Шукай сині двері із чорним ліхтарем на вулиці Форсайт».

Коли я вислизала в темряву, тепле світло маминого свята ще якийсь час огортало мене, ніби чіплялося за шкіру. Але я відчувала, як воно витікає з мене, ніби чорнило поволі розчиняється у воді. Кольорові ниточки

тягнуться вслід, а тоді зникають. Блиск золотих шпалер у маминому кабінеті. Батько, що з портрета дивиться на мене згори вниз. Пісня опівнічного каменя, що заливає кімнату, аж мені у вухах дзвенить.

За лічені секунди цей світ зруйнували лише три слова, що пролунали з вуст Голланд: «Це необхідна жертва».

Мені знадобилося стільки ж часу, скільки триває вдих-видих, щоб наважитися відчинити скриньку з коштовним камінням. Вийти за ці двері. І я вже ніколи, ніколи не повернуся назад.

Я витерла сльозу з онімїлої щоки й пришвидшила крок: вулиця завертала вглиб району. Коли нарешті в одному з будинків блочної забудови проглянули глянцево-сині двері, я відразу їх помітила. Фарба здавалася свіжою, мало не вологою, а чорний ліхтар над входом освітлював порожню нішу на вершині сходів не одним вогником, а двома.

Перш ніж піднятися, я озирнулася через плече, відтак тихо постукала тремкою рукою. Надворі середина ночі, але якщо чути про Північний район виявиться правдою, то відвідувач о такій порі тут — звичайна річ. У затінку цих вулиць, поза оком гільдій, портової варті та Торговельної ради, проводяться тіньові оборудки. Я підозрювала, що саме тому капітан «Легкодухого» мене сюди й послав.

Я стиснула кулак постукає ще раз, але замок на дверях заворушився, вони відчинилися, і за ними показалося обличчя дівчини, не надто старшої за мене. Довга коса заколота на маківці, а вбрана господиня в просту сукню, на якій яскравою змією виділявся лише срібний ланцюжок кишенькового годинника, заправлений за пояс. Погляд темних совиних очей пробіг по моєму вбранню, тоді стрільнув на вулицю за моєю спиною.

— Ти, мабуть, дверима помилилася. — Лице таке м'яке, а от голос гострий.

Я міцніше стиснула поділ, відчуюючи, як по хребту ковзнули краплини поту, а волосся, що повибивалося з-під шпильок, розвіялося по щоці, коли просякнутий дощем порив вітру знову поглинув вулицю.

— Я шукаю Саймона, — сказала я.

Схоже, це ім'я, що його назвав мені капітан «Легкодухого», її здивувало, і вираз обличчя хутко змінився на цікавий. Вона ще якусь хвилю мене повивчала, стиснувши губи й не зводячи погляду з мого лица. До мене дійшло, що дівчина щось там відшукує, — і, шойно відшукала, відчинила двері.

Я ще раз озирнулася на порожню вулицю, а тоді переступила поріг і опинилась у вузькому коридорі, залитому бурштиновим світлом. Під подошвами рипіли мостини, шибки дзвеніли на вітрі, але в моїх грудях гудів зовсім інший звук. Так співає коштовний камінь.

Його наспів бринів між стінами, — немов виспівував цілий хор, — і та пісня відлунювала мені в кістках. Він лунав звідусіль, він витав скрізь.

На якусь коротеньку мить закортіло потягнутися до дверей, поки вони ще не зачинилися, і втекти від почуття, яке переслідувало мене з того дня, коли мати вперше зрозуміла, хто я така. Але ця думка зникла так само швидко, як і виринула. Дороги назад немає. Уже немає.

Важкий засув став на місце, і дівчина повернулася до мене. Повисла тиша, у якій я зрозуміла: вона теж роздумує, чи варто було мене впускати.

Відтак дівчина звела підборіддя.

— Ходи за мною.

Цупка тканина мого подолу шурхотіла між стінами тісного коридору, аж здавалося, ніби він щосекунди вужчає. До вуха долітали знайомі звуки: гранати, смарагди, діаманти, — переплітаючись із наспівами десятка інших, нетутешніх каменів. Ця крихітна занедбана будівелька серед низки її близнюків — явно не домівка того, хто носить перстень торговця з Гільдії коштовностей, що надав би легальності торгівлі таким крамом під цим дахом. Північний район славився злочинцями, і останні кілька років вони неабияк ускладнили життя моїй матері. Лишалось сподіватися, що це означає: тут останнє місце, куди вона піде мене розшукувати.

Коридор закінчився, і я попрямувала за дівчиною вниз гвинтовими сходами — вона озирнулася на мене, і на мить майнуло її обличчя.

— Тобі пощастило дійти сюди й лишитися з коштовностями й у цій дурнуватій сукні.

У її словах не було ні погрози, ані навіть жодного докору. Вони прозвучали так, ніби дівчина щиро дивувалася з того, що я дійшла сюди цілою та неушкодженою. І вона, мабуть, мала рацію. Я пройшла весь шлях від купецького кварталу, тулячись по провулках, щоб мене не засікли. Моя мати вже помітила, що мене немає, та в цьому не було нічого незвичайного. А от якби вона дізналася, що я прихопила із собою, то підняла б усе місто прочісувати вулиці й гавань.

Дівчина відчинила ще одні двері, і ми зайшли в просторий темний підвал, освітлений лише невеличким вогнищем схованого в кутку коминка. Стіни аж до стелі майже повністю загороджені штабелями зачинених ящиків, позначених печатками портів: я всі впізнавала. Від Безіменного моря до Звуження.

За мить я помітила чоловіка, що сидів за довгим дерев'яним столом у другому кінці приміщення. Схоже, це і є Саймон. Він підвів голову від стопки пергаментів, намагаючись роздивитися мене в напівтемряві. Його світло-каштанове волосся неприборканим пасмом спадало на чоло, половина гудзиків на сорочці порозстібана.

— Вона тебе шукає. — Дівчина не спускала з мене очей, притримуючи дверну ручку.

Я нарешті відпустила поділ спідниці й обтерла вологі долоні об гладку тканину.

— Ви Саймон?

— Так. — Голос спокійний, такий самий незворушний, як і обличчя. Але я помітила, як його погляд зупинився на перлинно-сапфірових сережках, які так і погойдувалися в моїх вухах.

— Мене звати...

— Я знаю, хто ти така, — перебив він. — Питання в тім, що ти тут робиш.

Я не збиралася називати йому свого справжнього імені, але від того, що він знає мене в обличчя, защемило в грудях. Я виросла серед народцю гільдії, проте більшу частину життя провела з екіпажами материних кораблів. Цей чоловік не був ані звідти, ані звідти. І я була певна, що ніколи його не зустрічала.

— Мені сказали, що ви можете допомогти вибратися з міста, — мовила я.

Його руки взялися скручувати пергамент на столі, а увага перемкнулася на дівчину у дверях. Але за мить він знову дивився на мене.

— Якщо хочеш забратися з Бастіана, то достатньо спуститися в гавань і заплатити за перевезення.

— Ні. Не можу. — Я згадала про Голланд і ковтнула слину. Через неї проходить кожна декларація вантажу. Кожна інвентарна відомість. Їй доповідає сам начальник порту. — Мені треба... зникнути.

Саймон нарешті підвівся, табурет шкрябнув ніжками по нерівній підлозі, і я аж випросталася від того звуку. Хазяїн обійшов стіл, став обличчям до мене, і я мимоволі ступила крок назад.

— Куди?

— У Серос, — відповіла я, знову хапаючись за спідницю.

Голланд не забариться знайти мене в Німсмірі чи в Сагсай Голмі. У Безіменному морі не лишилося жодного порту, на який вона не поклала око. Щоб утекти в єдине місце, про яке вона не розвідає, маю дістатися до Звуження.

— Хто тебе сюди послав? — поцікавився Саймон.

— Капітан «Легкодухого».

Схоже, Саймон узявся обмірковувати ситуацію. Він походжав, схрестивши руки на грудях, а дівчина поруч зі мною насторожилася. Вони не дурні. Як знають, хто я, то й знають, від кого тікаю, — а ніхто при здоровому глузді не піде проти моєї матері. Але цей чоловік і Голланд, напевно, вже опинилися по різні боки барикад.

— Списки пасажирів вона перегляне дуже швидко, — міркував чоловік уголос, і я була вдячна, що він не назвав Голланд на ім'я. — Та є лише один спосіб покинути Бастіан: морем.

— Тоді я в команду, — запропонувала я.

— У команду? — Саймон скинув одну брову. — Ти хочеш потрапити в команду судна, яке йде на Звуження?

— Якщо ви знаєте, хто я, то вам відомо й те, що я добувачка.

Тут він припинив тупцювати й витріщився на мене. З дочки-добувачки Голланд кепкували в усіх гільдіях. Занурюватись у коралові рифи, що зміялись Безіменним морем, видобуваючи коштовне каміння, — не аж таке

вишукане ремесло. Але моя мати використовувала мене не лише для добування, і саме тому її імперія простяглася вздовж усього узбережжя Безіменного моря. У певному сенсі я сама зростила й вигодувала дракона, який мало мене не зжер.

Моєму батькові не так пощастило. Йому вистачило розуму тримати мій дар майстрині коштовностей у таємниці, тільки для своїх. Лише в останні кілька років це стало майже неможливим. І турбота про мене врешті-решт його погубила.

— Хай мене візьмуть у команду. Байдуже, у яку саме, якщо вони йдуть до Сероса.

Я не збиралася знову колись пірнати в море заради когось. Хіба що для того, щоб набити монетою власні кишені. Але мені потрібен був корабель. Такий, на який моя мати зайвий раз і не гляне.

Саймон схилив голову, обдумуючи мої слова.

— Не найгірша ідея. — Він дістав із шухляди столу свіжий аркуш пергаменту. — У гавані стоїть одне судно, яке має відчалювати на світанку. Називається «Селена».

Я полегшено зітхнула, та й так, що мало не провалилася крізь підлогу.

Він став до мене спиною й неквапом узявся занурювати перо в чорнильницю, виводити рядки й висушувати чорнило. Закінчивши, акуратно склав пергамент і запечатав його темно-фіолетовим сургучем — кольору непрозорого аметисту.

— Ти певен? — тихо й похмуро озвалася дівчина, дивлячись на Саймона. Я вже й забула, що вона тут теж стоїть.

Чоловік відповів лише коротким поглядом, а потім кивнув на мене.

— Вони мають подіяти.

Лише за мить я зрозуміла, що він каже про мої сережки, які роздивлявся, коли я ввійшла. Я повагалася, тоді розстібнула їх по черзі й поклала йому в долоню. Кожна з них коштувала понад сто мідяків, але я очікувала, що плата виявиться вищою.

Саймон поклав мої прикраси в кишеню жилета й смикнув підборіддям у бік дверей, де досі терпляче чекала дівчина.

— Дай-но їй якусь одіж, Еден. — Він вручив їй пергамент. — А цю сукню нехай швачка розпоре. Шовк чогось та коштує.

Дівчина зникла, не проронивши ні звуку, і залишила нас удвох у темному підвалі.

Її кроки все віддалялися, а Саймон сперся на край столу й задивився на мене. Лише тепер я відчула, як далеко опинилася від маминого захисту й пильного погляду. І, замість страху від цього усвідомлення, усередині запалала суцільна лютя.

— Схоже, сьогодні доля мені всміхається, — пробурмотів він майже сам до себе.

Я ковзнула рукою в кишеню, де в маленькому гаманці ховався опівнічний камінь. Це єдина річ, здатна вразити залізношкіру Голланд. Єдина річ, здатна викликати в її очах спалах жаху, палкіший за голод.

Поки я про це думала, Саймон придивився до мене пильніше.

— Від чого саме ти тікаєш, Ізольдо?

Мені не сподобалося, як моє ім'я прозвучало в чужих вустах, але на це питання не було однієї відповіді. Від матері. Від її імперії. Від її крові, що тече в моїх жилах. Не вперше мені кортіло втекти, та коли почула ті слова, що злетіли з її язика, моє серце огорнув холод і стиснув так, аж дихати незмога.

«Це необхідна жертва».

Минув майже рік відтоді, як мій батько загинув біля Скупчення Юрі — групи рифів, де я виросла, навчаючись занурюватися. Капітан, який керував зануренням моєї матері, прибув до гавані із цією новиною. Жахлива аварія, сказав він. Несподіваний шторм, який раптово змінив приплив.

Я збагнула все лише одного святкового вечора, майже через рік, коли в маминому кабінеті почула, як вона стиха перемовляється з головою Гільдії коштовностей Безіменного моря. Це мого батька вона назвала необхідною жертвою.

У голові заклацали шматочки пазла, поки не склалася вся картина. За лічені хвилини я відшукала корабельний журнал. І не знайшла жодної згадки про шторм, який поглинув мого батька — і моє серце разом.

Він хотів забратися з Бастіана разом зі мною. Витягти мене з материної тіні, яка дедалі росла. І я пішла б за ним куди завгодно — та Голланд зробила так, що мені більше ні за ким іти. Хіба крім неї.

Я стиснула гаманець із каменем у кишені з такою силою, аж кісточки пальців заболіли. Я не просто збиралася спалити все, що побудувала мати. Я мала кинути в це полум'я і її саму.

Саймон ступив крок до мене.

— Я питаю: від чого ти тікаєш?

Я звела очі й зустрілася з ним поглядом, а опівнічник палав у моїй долоні, немов шматочок розпеченого вугілля.

— Від чудовиська.



КУПИТИ